

“D’una vegada per totes hauríem d’acabar amb els ‘mons’. Déu només en va fer un: l’humà, plural de nacions, de pobles, de cultures, un sol món humà. Només la civilització de la pobresa farà el miracle d’aquest sol món humà”

PERE CASALDÀLIGA

Que comparteix, des de l’any 1968, la vida amb els indígenes i els camperols d’una part de l’Amazònia, defensant-ne els drets i fent sentir la seva veu davant l’agressió que pateixen contra la seva vida, la seva terra i la seva cultura. I per la solidaritat que manté amb tota l’Amèrica Llatina.

Pere Casaldàliga va néixer el 16 de febrer de 1928 a Balsareny (Bages). L’any 1939 va ingressar en el seminari de La Gleba i dos anys més tard va entrar en el seminari claretia, volia ser missioner. L’any 1968 va marxar cap el Mato Grosso, tenia 40 anys.

El Brasil era un país governat per un règim militar. Quan va arribar a São Félix do Araguaia hi havia uns sis-cents habitants, no hi havia escola, ni metge, ni electricitat. La misèria era impactant i les condicions de vida infrahumanes. El poble de São Félix do Araguaia no era més que un grup de barraques a la vora del riu. La seva opció pels pobres es va consolidar, ja abans els marginats dels suburbis de Sabadell i Barcelona eren la seva preferència.

Li va costar acceptar ser nomenat bisbe, volia seguir sent missioner. El 23 d’octubre de 1971 va ser consagrat bisbe a la vora del riu Araguaia. Des que va arribar a São Félix do Araguaia es va enfrontar al latifundi, això va comportar-li tensions i persecució. Ja quan va publicar l’informe sobre l’esclavitud quan feia tres anys que era a la regió va ser amenaçat de mort per primera vegada. El règim militar intentà diverses vegades pressionar perquè fos expulsat del Brasil. La seva primera carta pastoral de 123 pàgines “Una Església de l’Amazònia en conflicte amb el latifundi i la marginació social” va ser considerada com una declaració de guerra.

Va ser un dels fundadors de la Comissió Pastoral de la Terra i del Consell Indigenista Missioner, que ajuden a organitzar els camperols i els indis per defensar els seus drets.

Viu la seva tasca pastoral compartint la vida amb els pobres, amb una entrega total, sense distàncies entre el que diu i el que fa. Ha creat al seu voltant un equip consolidat de sacerdots, religiosos i religioses i, sobretot, laics agents de pastoral, la majoria d’ells joves. Està convençut que mentre hi hagi pobres i pobresa la Teologia de l’Alliberament serà necessària i seguirà existint.

L’any 2003, en complir 75 anys, va enviar la carta de renúncia de la seva estimada Prelazia a Roma. Viu a São Félix, a la humil casa de sempre, amb el nou bisbe Leonardo Ulrich.